remat kisa ka enam ühtige. Nõnda jäi siis kõik jälle soiku.

„No, kas sortsitud wiin noori mehi nüid kosjale kihutab?“ küsib ehk mõni. Nendele wastan ma, et see asja weel hullemaks tegi; sest nõiatud wiina jagamise jutt lagunes laiale, ja waesed ilmasüita neiukesed langesiwad oma emade tembutamise läbi naeru alla!

Nõnda saadawad wanemad isi omi laysi tühja ebausu tembutamise läbi teutuse alla, mis ehk ilma selleta ometi wiimaks õnneks oleks läinud ja mõni nendest auusaste tanu alla saanud. — Oh sa pime ebausk! millal kaud sa suutumaks maa pealt ära?

Kiusamine.

Nagu see juba teada, et mõni oma enese arwatud tarkusega ehk kawalusega, wõi ka kiusu pärast teisele häbi teha tahab, aga isi wiimaks selle sisse sattub.

Nõnda oli lugu ka ühe rikka Saksa maa kodanikuga Bärliini linnas. Temal oli suur rohuaid, kus kõiksugu taimesid, lillesid ja puid igast maailma jagudest kaswamas oliwad ja ühest hästi õpetatud taimede tundjast haritud sai, kes kõige taimede, lillede ja puude seemned äratundis. Sellele näitas tema peremees kuiwatatud heeringa marju ja küsis, mis seemned need olla?

Aednik, kes peremehe uhkust ja tarkuse kiusamist tundis, ütles: „Tunnen küllalt! Need on need seemned, mida Ladina keele Polpus fluscimus kutsutakse ja üks wäga aruldane soojamaa taimede sugu on.“

„Kui palju aega läheb temale ülestõusmiseks?“ küsis peremees muigades.

„Ligi 14 päewa,“ wastas aednik kawalaste.

Aga et peremehele sagedaste külalisi käisiwad, ja tema oma uhkuse pärast wäga suureline oli, kutsus ta jälle sõbru kokku, et aednika kunsti ja tarkust oma tarkusest wähendada.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1888, lk. 26